

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**1.Bf.374/2015/13.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év november hó 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

**í t é l e t e t:**

Az adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 7.B.885/2013/43. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést 2 (kettő) évre enyhíti, melynek végrehajtását 5 (öt) évi próbiaidőre felfüggeszti.

Mellőzi a közügyektől eltiltás kiszabását és a vagyonekbezkobzás alkalmazását.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

**I n d o k o l á s**

A Fővárosi Törvényszék 7.B.885/2013/43. számú, 2015. év november hó 23. napján kelt ítéletével a vádlottat az 1978. évi IV. törvény 310. § (1), (4) bekezdése szerinti folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette miatt 2 év 6 hónap börtönbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra, 100.000.- forint pénzmellékbüntetésre, 3 év gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagsága, illetőleg tisztség ellátása foglalkozástól eltiltásra ítélte, továbbá 100.667.939.- Ft vagyonekbezkobzást alkalmazott. Rendelkezett még a pénzmellékbüntetés átváltoztatási kulcsáról, és a bűnügyi költség megfizetéséről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1297/2015/1. számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak találta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság perrendszerű bizonyításban kellően megindokolt, megalapozott tényállást állapított meg, amely a másodfokú felülbírálatban irányadó. A vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, és a kiszabott büntetés is törvényes. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet tanácsülésen való helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője nyilvános ülés kitűzését kérte. A fellebbezés írásbeli indokolásában - a bejelentett fellebbezéstől eltérően - az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében tartotta fenn a perorvoslatot eljárás szabálysértések, főként a védelemhez való jog csorbítása, továbbá megalapozatlanság és az indokolási kötelezettség megsértése miatt. Másodlagosan védencc felmentését kérte, marasztalásának megállapítása esetén pedig a kiszabott büntetés enyhítését. Kifogásolta a helyettes védő kirendelésének és működésének körülményeit, a vádlott e tárgyban tett nyilatkozatának figyelmen kívül hagyását, az erre vonatkozó jegyzőkönyv kijavítási kérelem

elutasítását, 1. számú tanú írásbeli vallomásának ismertetését, a két ukrán tulajdonos meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítvány elutasítását. A hatályon kívül helyezésre vonatkozó indítvány elutasítása esetére tárgyalás kitűzését, bizonyítás felvételét, az ukrán tulajdonosok meghallgatását indítványozta. Csatolta a NAV igazolását a vádlott által a NAV számlájára kártérítés végett befizetett összegekről. A büntetés enyhítésére irányuló kérelmét az enyhítő körülmények túlsúlyával indokolta, és a szabadságvesztés büntetés mértékének csökkentése mellett, a büntetés próbaidőre való felfüggesztését és előzetes mentesítés alkalmazását, továbbá a pénzmellékbüntetés és a foglalkozástól eltiltás mellőzését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a védő fellebbezését ismét az eredetileg bejelentettel egyezően, kizárólag a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítése végett tartotta fenn. Kifejtette, hogy a mérlegelt tényállás megalapozott, azt nem tartja vitathatónak. Ellenben az írásban is kifejtett okok miatt, főként az időmúlás, a vádlott büntetlen előélete, a kedvező személyi körülmények, valamint a NAV felé befizetett közel 20 millió forintba tekintettel és az elsőfokú eljárásban előterjesztett azonos tartalmú ügyészi indítványra is figyelemmel a szabadságvesztés mérséklését, a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a nyilvános ülésen nem képviseltette magát.

A védelmi fellebbezés részben alapos volt.

A Fővárosi Ítéltábla kizárólag védelmi perorvoslat alapján eljárva az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése szerint teljes körben felülbírálta.

A másodfokú bíróság elsőként az eljárási szabályok megtartását vizsgálta, és a következőket állapította meg. Az elsőfokú bíróság nagyrészt betartotta a perrendi szabályokat, azonban a vádlott védelmével kapcsolatos eljárása nem felel meg maradéktanul a fair eljárás követelményének még akkor sem, ha a Be. szabályai lényegében nem szenvedtek csorbát. A helyettes védő kijelölését szabályozza a perrendtartás és a felkészülési idő biztosítása is csak egy lehetőség, de nem kötelező előírás (Be. 281. § (3) bekezdés). Azonban együttesen és folyamatában szemlélve a vádlott védelmével kapcsolatos körülményeket nem volt szerencsésnek mondható az elsőfokú bíróság eljárása.

Az elsőfokú bíróság mindent elkövetett, hogy az ügy a legrövidebb idő alatt letárgyalást és befejezést nyerjen, amely teljesen megfelel a jogelveknek, a feladatának és az elvárhatóságnak. Azonban a tárgyalási időköz a törvényi minimumot alig haladta meg. A vádlott vétíve vissza sem érkezett az elvárt időre, ezért a bíróság megkereste a védőt a vádlott idézhetősége, lakcíme végett. A védő teljes együttműködést mutatott a bírósággal és bejelentette a vádlott változatlan címét, de egyben bejelentette akadályoztatását és helyettesítése nem megoldott jellegét, és a vádlott ellen megindult másik büntető ügynek a jelen ügghöz történő egyesítését is kérte.

Figyelemmel a két hetes időre, a védő meghatalmazott képviselői mivoltára, a védő által már korábban átvett és másik tárgyalásra szóló idézésre, a beadványában rögzített körülményre, hogy a vádlott ragaszkodik a személyéhez, és főként a hivatali okból megismétlendő eljárásra, célszerű lett volna vagy a halasztási indítványnak helyt adni, vagy pedig azonnal kijelölni a helyettes védőt. Utóbbira azonban csak a tárgyaláson került sor, és valóban 10-15 perc állt a védő rendelkezésre az ügy megismeréséhez, noha a vád tárgyává tett adócsalás elkövetési értéke 100 millió forintot meghaladó mértékű volt. A jegyzőkönyv tartalmazza, hogy a vádlott azt tudomásul vette, hogy az ügy lezárva nem lesz a meghatalmazott védő távollétében.

A büntetőügyben - még ezen a napon - újabb védőváltásra került sor, és a kijelölt helyettes védő helyetteseként megjelenő helyettes védő már egyáltalán nem kapott felkészülési időt, amely a fentiekben már írtak szerint ugyan nem ellentétes az eljárási szabályokkal, de következményeként jogos a védelem felvetése, hogy a védők részéről nem is hangzott el kérdés a tárgyaláson kihallgatott tanúkhöz.

Összességben vizsgálva e körben az eljárási szabályok betartattak, de a másodfokú bíróság a védő mulasztását nem ítélte meg úgy, hogy az eljárás elhúzására irányult volna, mivel teljesen együttműködött, és elfogadható, hogy a már megkezdett, majd bíró váltás miatt megismételt ügyben a védő kérése teljessédjén, mivel a tárgyalás egyébként is még több tárgyalási napon nem volt befejezhető, amely már az első tárgyalás előtt nyilvánvalóvá vált.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a 2. számú és 3. számú tanúkihallgatására a vádlott távollétében került sor, noha a mulasztása igazolt volt, kórházi kezelés alatt állt. Ezt az eljárási szabálysértést azonban kiküszöbölte az elsőfokú bíróság, mivel a következő határnapon ismertette a vallomásokat, de a kioktatás után sem kérte senki nevezettek személyes kihallgatását/visszaidézését.

Mivel nem történt abszolút eljárási szabálysértés, és az ügy még több tárgyalási határnapon folytatódott, a fentiek rögzítésén kívül ezzel nem volt további teendője a másodfokú bíróságnak.

Az elsőfokú eljárásban többször orvosi igazolással mentette ki magát a tanúként megidézett 1. számú tanú, ezért írásbeli vallomásra kapott engedélyt, amit végül csak okiratként használt fel az elsőfokú bíróság. A védelem sérelmezte (bár a nyilvános ülésen már nem tartotta fenn) a tanú személyes kihallgatásának elmaradását, és a nem megfelelő formájú tanúvallomást. A másodfokú bíróság álláspontja szerint is meg kellett volna személyesen hallgatni a tanút, mivel a vádlottal azonos időszakban volt a gazdasági társaság ügyvezetője.

Ugyanakkor látható, hogy ellene nem történt vádemelés, a nyomozati vallomása nem valószínűsíti, hogy érdemi információ nyerhető a tanútól, és a mentességi jog is megillette. Mindezek együttes értékelése mellett és az elsőfokú ítélet később kifejtett megalapozottsága miatt a védelmi kifogás nem alaptalan, de nem eredményezi sem a megalapozott ítélet hatályon kívül helyezését, sem az ügy tárgyalási formára való utalását.

Az elsőfokú bíróság megindokolta, hogy miért utasította el a bizonyítási indítványt, ezért eredménnyel ez sem támadható, és a másodfokú bíróság sem adott volna helyt ezen - ugyancsak visszavont - indítványnak, mivel az ukrán tulajdonosként jelzett személyek a vádlott ügyvezetőisége idején már értékesítették üzletrészüket, és a társaság tagja az 1. számú tanú és 4. számú tanú (a vádlott testvére) lettek. Mivel a vádlott vallomásában nem hivatkozott a testvéreire, a két korábbi tulajdonos kapcsán vallott arról, hogy tőlük várta az adóbevallás megtételét, erre nyilván nem is lehetett alapja, mivel akkor már az üzletrészüket értékesítették. A vádlott testvére megtagadta a nyomozás során a vallomást, így e körben sem kellett a bizonyítást továbbfejleszteni.

Mindezekre figyelemmel sem a hatályon kívül helyezésre, sem a tárgyalás kitűzésére vonatkozó indítvány - fenntartása esetén - sem vezethetett volna eredményre. A másodfokú bíróság azonban a fentiek rögzítését a felülbírálat teljessége okán nem tartotta mellőzhetőnek.

Az eljárási szabályok és a velük kapcsolatos, már az ügy érdemére vonatkozó körülmények vizsgálata után, az elsőfokú ítélet megalapozottságát vizsgálta a másodfokú bíróság - szem előtt tartva a fentebb már kifejtetteket is.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges körben lefolytatta. A vádlott ténybelileg elismerte a bűncselekmény elkövetését és a bizonyítási eljárás alátámasztotta, hogy a gazdasági társaság az 5. számú tanú ügyvezetése alatt tényleges gazdasági tevékenységet folytatott, a cukorral való kereskedést a vádlott irányította, a számlákat kibocsátotta, azonban az értékesítésből származó bevétel alapján keletkező adó bevallását és befizetését szándékosan elmulasztotta. A vádlott az utolsó szó jogán már a bűnösségét sem vitatta.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletét a következők szerint kiegészíti:

- A vádlott élettársi kapcsolatban él és élettársa kiskorú gyermekének eltartásáról is gondoskodik (a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozat)
- Az elsőfokú ítélet 6. oldalának végéről a Kft. cégmásolatából származó adatokat az ítélet történeti tényállásban áthelyezi, és külön is feltünteti, hogy a 9. oldal 4. bekezdésében írt indokolással ellentétesen a vádlott a gazdasági társaságnak nem volt a tulajdonosa. A gazdasági társaság egyik tulajdonosa a vádlott ügyvezetése idején a 4. számú tanú - a vádlott testvére - volt.
- A 2. oldal II.2. pontját követő mondatot akként pontosítja, hogy helyesen a bíróság által megállapított történeti tényállás ismertetése következett, mivel a II. 1. pontban írt személyi rész is az ítéleti tényállás része.
- A vádlottat az adóhatóság nem kötelezte a gazdasági társaság adóhiányának megfizetésére (a NAV tájékoztatása alapján).
- A vádlott a NAV 1145/2016/VEZ eljárási rendben elkülönített büntügyi letéti számlára a 11773384-02177650 számú ellenszámláról összesen 19.562.500, Ft-ot utalt át (ugyancsak a NAV tájékoztatása alapján).
- A vádlott a fenti összeg befizetését a bűncselekménnyel okozott összesen 100.667.939.- Ft adóhiány csökkentése érdekében teljesítette.

A fenti kiegészítések mellett az elsőfokú ítélet tényállása már teljes és hiánytalan, az a másodfokú eljárásban a felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényes a bűncselekmény jogi minősítése, valamint a Btk. 2. § szem előtt tartásával az elkövetés idején hatályos anyagi jogi szabályok alkalmazása is.

Az elsőfokú bíróság feltárta és felsorolta a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket, és utalt arra is, hogy a vádlott hangoztatott szándéka az okozott adóhiány megtérítése vagy csökkentése érdekében nem járt együtt tényleges teljesítéssel, a szándék önmagában pedig nem értékelhető méltánylást érdemlő körülményként.

A másodfokú eljárás befejezésének az idejére közel 20 millió forintot befizetett az 5. számú tanú a NAV számlájára, amelyet az ítéltábla már nyomatékos enyhítő körülményként értékelt. Összességében figyelembe véve a jelentős időmúlást, az adóhiány ötödének befizetését, a vádlott büntetlen előéletét, a kiskorú gyermek eltartásáról való gondoskodását és az elsőfokú eljárásban előterjesztett - a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó - ügyészi végindítványt, lehetőséget látott a védelmi indítvány teljesítésére és a vádlott szabadságvesztésének mértékét a törvényi minimumra mérsékelte, a végrehajtást pedig a törvényben maximált tartamban felfüggesztette.

Az így kiszabott büntetés törvényes, alkalmas a büntetési célok megfelelő biztosításra, a speciális és generális prevenció érvényre juttatására.

A pénzmellékbüntetés és a foglalkozástól eltiltás megfelelő, a közügyektől eltiltásnak azonban a büntetés felfüggesztése mellett nincs helye, ahogy a vagyonek Kobzás is akadályba ütközik. Az irányadó tényállásból nem következik, hogy a vádlott, mint a gazdasági társaság törvényes képviselője az általa elkövetett bűncselekményből személyesen gazdagodott, amely alapot adna a vagyonek Kobzás alkalmazására. Mivel ennek értelmében a vagyonek Kobzás törvényi előfeltétele hiányzott, ezért a másodfokú bíróság a kötelezést mellőzte.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítéltábla a fent kifejtettek alapján az elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése szerint részben megváltoztatta, míg a törvényes rendelkezéseit helybenhagyta.

Az ítélet ellen a fellebbezés további lehetőségét a Be. 386. § (1) bekezdése kizárja.

**Budapest, 2016. év november hó 10. napján.**

**Dr. Rédei Géza s.k.**  
a tanács elnöke

**. Mató Ágnes s.k.**  
előadó bíró

**. Vincze Piroska s.k.**  
bíró

A Fővárosi Törvényszék 7.B.885/2013/43. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf. 374/2015/13. sz. határozatában foglalt változások mellett jogerős, és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

**Budapest, 2016. év november hó 10. napján**

**Dr. Rédei Géza s.k.**  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő